

Nosim u sebi sunčevinu

U zaseoku
kada je posljednja
vinova loza umrla

Javiše se ptice
žalopojkom
Kamenjaru

svom
napuštenom

Zanijemi
cio
krajolik
zavičaja
mog

Maslina

Samo je jedna
jedina maslina
na Kamenjaru

zapuštenom

Tiho žari
njeno bilo života

Sama se rodila
uz pomoć sunaca

i blagodati
nebesa

Nije sama

Da bi se uzdigla
živi sa sunčevim
zracima

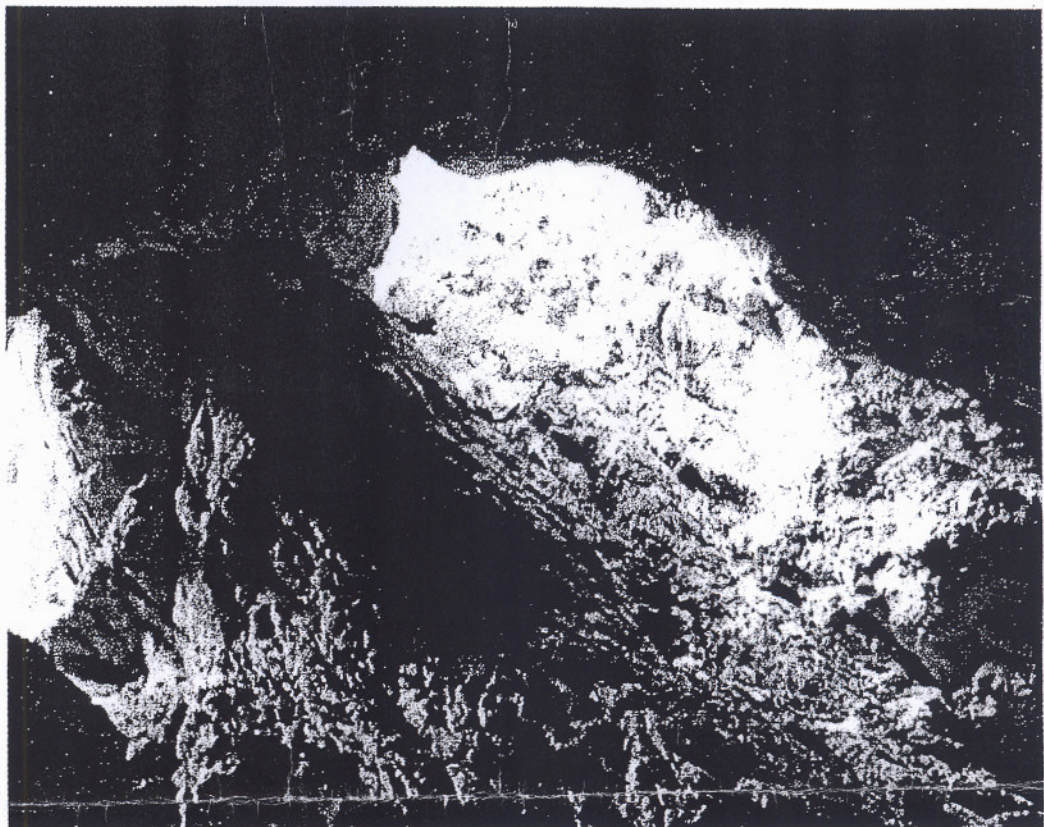
njihovim zarancima
zora

i nebeskim
slavujima

Nekih davno prošlih vremena

Teče voda
Bezimena
Grgoljiva

Teče kroz
Vrijeme
I klisure
Sure

Lomeći
Stijene

Napravi
Sebi
Korito
I
Postade

Rijeka
Dadoše
Joj ime
Narona

Dah života zemlje Hercegovine

ja sam
i ritam kamenjara od iskona
ja sam

ja, bijelo djetinjstvo
bijelo djetinjstvo, ljubav
svijetla misao

ja, pčelinja košnica
plodno zrnje iz ambara
kadulja neiskorijenjena

ja, potomak gange i prela
pripjev, miris duhana
čuvarica ognjišta pradjedova

ja, trpko vino neispijeno
ja, nikada izrečena
ja, Neretva neistočena

živodarna ustajem
s izlaskom Sunca
kao i predci moji
iz prastarih vremena
nosim u sebi sunčevinu
i osmijeh za sutrašnji dan

Na jednu sunčevu zraku

naslonila sam se
i sada plovim
u svojoj lađi
beskonačnosti

Mila Vlašić-Gvozdić (1928.) rođena je u Sovićima pokraj Gruda, školovala se u Mostaru i Sarajevu, već nekoliko desetljeća živi u Ljubljani. Objavila je osam zbirka pjesama. Članica je Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne.